

- Sol. Cat. 2 et.
- Invece
- Desch

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.

DECIZIA NR. 1000

Ședința publică din data de

Președinte - Tănăsică Elena

Judecători - Nițu Teodor

- Giurgiu Afrodita

Grefier - Crețu Georgiana Roxana

13

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de reclamanta
, cu sediul în , împotriva
sentinței nr. din data de 2006 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița în
contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Dâmbovița, cu sediul
în Târgoviște, str. Calea Domnească, nr. 166, jud. Dâmbovița.

Recursul este timbrat cu taxa judiciară de timbru în cuantum de 2 RON
potrivit chitanței nr. 116843/31.03.06 și timbru judiciar de 0,15 RON, ce au fost
anulate de către instanță și atașate la dosarul cauzei.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns recurenta-
reclamantă reprezentată de avocat , din cadrul
Baroului Dâmbovița și intimata-pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice
Dâmbovița, prin consilier juridic Rizescu Lucreția.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se
instanței că recursul se află la primul termen de judecată, este declarat și motivat în
termen legal, iar prin serviciul registratură, intimata-pârâtă a depus întâmpinare, după
care,

Recurenta-reclamantă , reprezentată de avocat
, primind un exemplar al întâmpinării, solicită acordarea cuvântului
pentru susținerea recursului.

Curtea, luând act că nu se formulează alte cereri, constată cauza în stare
de judecată și acordă cuvântul asupra recursului.

Recurenta-reclamantă , reprezentată de avocat
, arată că prezentul recurs este întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod
pr. civilă, instanța de fond realizând o greșită interpretare a legii.

Excepția intervenirii prescripției extinctive ridicată prin notele scrise
depuse de pârâtă nu putea fi luată în examinare de către instanță și nu putea fi reținută
în motivarea hotărârii.

Se solicită, totodată, să se rețină faptul că de vreme ce s-a atacat
procesul-verbal al inspecției fiscale în baza căruia s-a întocmit decizia de impunere,
s-a contestat și această decizie de impunere, care a fost emisă în perioada în care se
soluționa contestația împotriva procesului-verbal.

În mod greșit s-a considerat că procesul-verbal este un act neatacabil, iar
necontestarea deciziei de impunere în mod separat atrage prescripția dreptului de a o
ataca.

.. // ..

În speță este aplicabil principiului potrivit căruia actul accesoriu are soarta juridică a actului principal, astfel că atacându-se actul principal, actul de inspecție fiscală prin care s-a stabilit debitul, este de la sine înțeles că s-a contestat și actul derivat, emis în baza acestuia, și anume decizia de impunere.

S-a apreciat în mod greșit că procesul-verbal nu este atacabil, realizându-se o interpretare contraproductivă, care contravine logicii juridice.

Neatacarea separată a deciziei de imputare nu trebuie sancționată cu respingerea contestației ca tardiv formulată.

Solicită instanței de recurs să reflecte asupra actualității dispozițiilor Decretului nr. 67/1958 privind prescripția. Acest act normativ a fost emis pe o fundamentare ideologică care astăzi e repudiată și nu mai corespunde realității mediului economic.

Solicită admiterea recursului, casarea sentinței cu trimitere spre rejudecare, în vederea examinării pe fond a acțiunii.

Intimata-pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice Dâmbovița, prin consilier juridic Rizescu Lucreția, arată că în speță sunt aplicabile dispozițiile Codului Fiscal, acesta prevăzând o procedură specială de contestare a actelor administrativ-fiscale.

Potrivit art. 106 alin.1 și 2, raportul de inspecție fiscală nu este un act administrativ, ci un act premergător întocmirii actului administrativ-fiscal, decizia de impunere.

La data de 8.06.05, recurenta a contestat raportul de inspecție fiscală și la aceeași dată s-a emis și decizia de impunere.

Organul fiscal a solicitat reclamantei să precizeze dacă se contestă și decizia de impunere, indicându-se chiar și sancțiunea prematurității acțiunii în instanță, însă reclamanta a refuzat să facă această precizare.

Instanța de fond a fost investită cu soluționarea contestației împotriva deciziei nr. prin care s-a respins contestația reclamantei ca fiind prematur introdusă, cu nerespectarea procedurii speciale. Abia în stadiul dezbaterilor, reclamanta a arătat că înțelege să conteste și decizia de impunere nr.

Instanța de fond a aplicat corect dispozițiile O.G. 92/2003, privind Codul Fiscal, în interpretarea dată nerealizând o inovație, astfel cum se susține de către recurentă.

Solicită respingerea recursului și menținerea sentinței recurate ca fiind legală și temeinică.

CURTEA

Asupra recursului de față, reține următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Dâmbovița sub nr. reclamanta a chemat în judecată pe pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Dâmbovița, solicitând anularea deciziei nr. emisă de pârâtă ca urmare a soluționării contestației formulate împotriva

procesului verbal de inspecție fiscală din _____ și exonerarea sa de plata sumei totale de _____, reprezentând dobânzi și penalități de întârziere datorate bugetului consolidat al statului pentru nevirarea în termenul legal a diferențelor de preț pentru alcoolul etilic rafinat cumpărat de către D.G.F.P. Dâmbovița de la aceasta.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că dobânzile și penalitățile de întârziere trebuiau aplicate societăților care se aflau în întârziere cu acciza și taxa pe valoarea adăugată. 14

S-a mai menționat de către reclamantă că dobânzile și penalitățile de întârziere au fost stabilite prin proces verbal de inspecție fiscală în care nu s-a tratat perioada de referință a litigiului.

Reclamanta a arătat că o autoritate publică fiscală nu poate fi datoare cu dobânzi și penalități bugetului consolidat al statului pentru care colectează impozite și taxe, neexistând temei legal pentru un asemenea raport de datorie fiscală.

În susținerea acțiunii reclamanta a depus la dosar în copie: contestația înregistrată la D.G.F.P. DÂMBOVIȚA sub nr. _____ adresa nr. _____, emisă de D.G.F.P. Dâmbovița, procesul-verbal de inspecție fiscală din 19.05.2005, încheiat de D.G.F.P. Dâmbovița – Activitatea de Control Fiscal cu anexele sale și decizia nr. _____

Pârâta D.G.F.P. Dâmbovița cu adresa nr. _____ a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantei ca nefondată și menținerea deciziei nr. _____, ca fiind legală și temeinică, întrucât reclamanta a contestat raportul de inspecție fiscală, care potrivit art. 106 alin. 1 și 2 din O.G. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, este act premergător, care stă la baza emiterii deciziei de impunere și care nu este act administrativ fiscal, neproducând efecte juridice față de contribuabil.

Reclamanta nu a contestat decizia de impunere nr. _____ emisă de D.G.F.P. DÂMBOVIȚA - Biroul A.C.M. și în atare situație organele de soluționare a contestației au solicitat în două rânduri precizări asupra obiectului contestației, însă aceasta nu a dat curs solicitărilor, lăsând să se înțeleagă că a procedat corect, iar în această situație, organele de soluționare a contestațiilor, au respins contestația pentru neîndeplinirea condițiilor de procedură.

Pârâta a depus la dosar un borderou cu actele care au stat la baza emiterii deciziei nr. _____ (filele 25-36).

Reclamanta la data de 14.11.2005 a depus la dosar o cerere de precizare a obiectului acțiunii, prin care s-a învederat instanței că, contestă atât procesul verbal de inspecție fiscală din 19.05.2005, cât și decizia nr. _____

La data de 05 decembrie 2005 cauza a fost repusă pe rol în vederea discutării excepției tardivității formulării acțiunii împotriva deciziei de impunere nr. _____ emisă de D.G.F.P. Dâmbovița, față de precizările reclamantei.

Prin sentința nr. _____, Tribunalul Dâmbovița a respins ca nefondată cererea formulată de reclamantă, privind anularea deciziei nr. _____

emisă de D.G.F.P. Dâmbovița și a admis excepția tardivității invocată din oficiu,

respingând ca tardiv formulat capătul de cerere privind anularea deciziei de impunere din,

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că potrivit art. 6 al. 2 din Legea nr. 554/2004, privind contenciosul administrativ, actele administrativ-jurisdicționale pot fi atacate direct la instanța de contencios administrativ competentă în termen de 15 zile de la comunicare dacă partea nu exercită căile administrativ-jurisdicționale de atac.

S-a mai reținut că reclamantei i-a fost comunicată decizia nr. , la data de 8 iunie 2005, iar în aceeași zi sub nr. , reclamanta a depus contestația împotriva raportului de inspecție fiscală, aceasta având posibilitatea să conteste și decizia, fie odată cu contestația raportului de inspecție fiscală, fie ulterior așa cum i-a solicitat organul de soluționarea contestațiilor, sau să formuleze direct acțiune la instanța de contencios administrativ în termen de 15 zile de la comunicarea deciziei de impunere.

Referitor la capătul de cerere prin care reclamanta solicita anularea deciziei nr. , și exonerarea de la plata debitului reprezentând dobânzi și penalități de întârziere s-a reținut că reclamanta nu și-a completat contestația, așa cum i-a solicitat Biroul soluționare contestații, iar potrivit art. 106 Cod procedură fiscală, raportul de inspecție fiscală sau procesul verbal de control reprezintă acte premergătoare care stau la baza emiterii deciziei de impunere, acestea nefiind acte administrative fiscale, întrucât nu sunt susceptibile de a fi puse în executare și de a fi contestate.

S-a mai reținut că reclamanta nu a contestat decizia de impunere nr. , comunicată acesteia la data de . decizie ce constituie titlu de creanță ce poate fi contestată în conformitate cu prevederile art. 174 Cod pr. fiscală.

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamanta TÂRGOVIȘTE, criticând-o pentru nelegalitate, susținând că hotărârea atacată face o greșită aplicare a dispozițiilor privind prescripția extinctivă.

În dezvoltarea motivului de recurs, recurenta a susținut că a exercitat contestație administrativă împotriva procesului verbal de inspecție fiscală din , prin care s-a stabilit în sarcina societății debitul în litigiu, proces verbal în baza căruia s-a emis decizia.

Mai susține recurenta că acea contestație trebuia considerată ca și exercitată și împotriva deciziei care nu este decât o materializare a actului de contestare a debitului fiscal.

În ceea ce privește prescripția, recurenta a susținut că au revenit în actualitate dispozițiile art. 1841 Cod civil, potrivit cărora, în materie civilă judecătorească nu pot aplica prescripția dacă cel interesat nu va fi invocat acest mijloc.

Se solicită, admiterea recursului, și modificarea în tot a sentinței, iar pe fond admiterea acțiunii.

Intimata D.G.F.P. DÂMBOVIȚA a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susținând în esență că soluția instanței de fond este temeinică și legală sub aspectul tuturor criticilor formulate.

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate și a temeiurilor prevăzute de art. 34 C.pr.civilă, precum și sub toate aspectele conform artt., 304¹ Cod pr.civilă, Curtea reține că recursul este nefondat potrivit considerentelor ce urmează:

Judecătorul fondului a reținut corect că raportul de inspecție fiscală nu este un act administrativ fiscal și este un act premergător care stă la baza emiterii deciziei de impunere. 15

Potrivit art. 175 al. 2 din O.G. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, iar dispozițiile art. 106 al. 1 și 2 din același act normativ trebuie coroborate cu disp. art. 82 și 83, organul de control neputând stabili aceeași creanță bugetară prin două titluri de creanță diferite, emise unul în baza celuilalt.

Actul contestat nu face parte din actele administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere astfel că în mod corect s-a solicitat reclamantei de către organul de soluționare a contestației să-și precizeze cererea însă aceasta nu a făcut-o, motiv pentru care prin decizia nr. s-a respins contestația formulată de

pentru neîndeplinirea condițiilor de procedură.

Actul contestat de reclamanta recureșntă a stat la baza emiterii deciziei de impunere nr. decizie pe care trebuia să o conteste reclamanta în termenul prevăzut de lege, aceasta precizându-și cererea la data de precizare prin care a învederat instanței că înțelege să conteste atât procesul verbal de inspecție fiscală din cât și decizia de impunere nr.

Față de precizarea reclamantei, în mod corect judecătorul fondului a repus cauza pe rol pentru a pune în discuția părților excepția tardivității formulării contestației, împotriva deciziei de impunere nr. acesta având obligația, potrivit dispozițiilor legale ce reglementează prescripția extinctivă, respectiv Decretul-Lege 167/1958, în cauză nefiind aplicabile dispozițiile Codului civil invocate de recurentă.

Cererea de chemare în judecată trebuie să cuprindă potrivit art. 82 C.pr.civilă pe lângă alte mențiuni obligatorii și obiectul cererii care trebuie să fie clar exprimat și nu presupus de judecător, astfel că susținerea recurentului constând în aceea că exercitarea contestației împotriva actului stabilirii debitului fiscal trebuia considerată ca exercitată și împotriva deciziei care pune în circulație fiscală debitul astfel constat, este neîntemeiată.

Calificarea raportului privind rezultatul inspecției fiscale ca un act premergător necontestabil nu reprezintă o inovație a judecătului fondului așa cum susține recurenta, acesta fiind astfel calificat de dispozițiile art. 106 al. 1 și 2 din Codul de procedură fiscală, posibilitatea de contestare existând potrivit art. 174 din același act normativ numai împotriva titlului de creanță precum și împotriva altor acte administrative fiscale de impunere.

Reclamanta avea obligația să urmeze procedura instituită de legea specială în materie, respectiv codul de procedură fiscală, și să conteste decizia de impunere și nu raportul de inspecție fiscală care nu produce potrivit legii efecte juridice față de contribuabili și nu stabilește nici un raport obligațional între contribuabilul controlat și bugetul statului, nefiind nici susceptibil de a fi pus în executare.

Reținând că soluția instanței de fond este legală sub aspectul tuturor motivelor invocate, Curtea în baza dispozițiilor art. 312 C.pr.civilă va respinge recursul ca

nefondat, în cauză nefiind incident nici unul din motivele prevăzute de art. 304 C.pr.civilă.

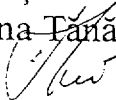
**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge ca nefondat recursul formulat de recurenta-reclamantă
împotriva sentinței nr. _____ pronunțată de
Tribunalul Dâmbovița în contradictoriu cu intimat **Direcția Generală a Finanțelor
Publice Dâmbovița.**

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 3 aprilie 2006.

PREȘEDINTE,
Elena Tănăsică

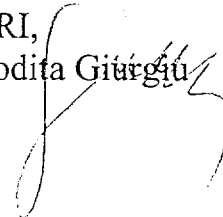

JUDECĂTORI,

Teodor Nițu

Afrodita Giurgiu

GREFIER,
Georgiana Roxana Crețu

Red.E.T.

Dact.P.M.D.

14.04.2006

Tribunalul Dâmbovița;

J.f. Elena Ivanoff;

2 ex./14.04.2006.